

HEIMIR

I. ÁR. ❁ WINNIPEG, MAN. 25. ÁGÚST 1904. ❁ NR. 2.—3.

Vorsins dís.

Þitt kyssir hár, með knöppum rósa,
á hvelfða mjöðm í sunnanblæ,
og þú ert dísin daga ljósra
úr dagsins hvíta risin sæ.

Hinn kveikta hita kinnar finna;
sem klæði nótt og dögg þig fól,—
En nú um bungur brjósta þinna
sig brenna dropar móti sól.

Þeir ganga' á bál á barmi þínum
við bláræ æða kviku slög,
þeir falla' um þig í loga-lfnum
um lima þinna mjúku drög.
Og morguns árið andkul leiðir
frá austurdjúpum þér um brár,
En aftanroða-unnin freyðir,
og um þitt gula fellur hár.

Og anda þinn og yl frá munni
eg anda mér á kinnum finn.
Þín lilja' og rós frá ljóssins brunni
nú litar-blæinn draga sinn.
Hann leitar eftir leiðum nýjum,
og leggur þér um háls og arm,
er vestrið raðar roðaskýum
sem rósaknippi' á himins barm.